

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

«ΚΥΨΕΛΗΣ»

Τὰ ἀκόλουθον εἶναι ἀνάμνησις ἀπὸ τοῦ Giusti

IL RE TRAVICELLO.

Τοῦ τράβου-Βασιλιᾶ ποῦναι στ' αὐλάκι,
Τοῦ βγάνω τὸ καπέλομου ἱσια-κάτου.
Ὡ εὐτυχισμένοι ποῦστενε Βαθράκοι
Σὲ τέτοιο Βασιλόμπαιγνιο ἀπουκάτου!
Δὲν ἔχει μέλι, ἀλλ' οὔτε καὶ φαρμάκι.
Δὲν ἔχει γνώμη· κ' εἶναι σύνθημάτου
Ξέγνοιαστο ἐκεῖ νὰ πλέη μέσ' στὸ νεράκι,
Χωρὶς νὰ λυσσοτρώγῃ τ' ἀντεράτου.
Μονάρχης τέτοιος εἶν' πολλῆς ἀξίας,
Κ' ἐγὼ τότε κηρύττω θεόπεφτόνε·
Καὶ προσκυνῶ κ' ἐγὼ μετ' εὐλαβείας
Τὸν ξυλοβασιλιᾶ τοῦ Βάτραχῶνε.
Εἶν' τιμὴ κ' εὐχαρίστηση μεγάλη
Ἐθνος Βατράχων ξύλινο κεφάλι.

ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

Τ' ΑΣΠΡΑ ΠΑΝΙΑ ΤΟΥ ΣΚΟΠΟΥ.

(ζακυνθία παράδοσις *)

Ἄϊ-Γιαννιῶ ἔξημέρωνε, τοῦ Λουμπαρδάρη σχολῆ,
Ποῦ τὴν προσμένουν μὲ χαρὰ καὶ τὴ γιορτιάζουν ὅλοι,
Κ' ἡ Παναγιώτα ἔς τὸ Σκοπὸ, ἡ χήρα τοῦ Θανάση,
Ἀρχίνησε μὲ τὸ σπερνὸ πουγάδα νὰ τοιμάσῃ.
Μὰ ἡ Στάθυνα, ποῦ τὴ θωρεῖ, τοῦ λέει:—«Ποῦνὰ μὴ φθά-
ῖς Ἄϊ-Γιαννιῶ ἀνήμερα τέτοια δουλειὰ θὰ πιάσῃς; [σῆς!
Τί σοῦρε, θεοκατάρατῃ! μωρὴ, δὲ τὴν ἀφίνεις;
Τὴν αὐρινὴ ἐδιάλεξες τὰ ἔρμα σου νὰ πλύνῃς;

(*) Τὴν ἀνωτέρω παράδοσιν, στιχοῦρηθεῖσαν πρὸ ἐ-
νὸς σχεδὸν ἔτους, πρῶτος ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ «Ἑβδομά-
δι», ἐν γλαφυρῷ πεζῷ λόγῳ, ὁ κάλλιστος καὶ πολλὰ ὑ-
πισχνούμενος φίλος κ. Γρ. Ξενοπούλος, ὅστις μετ' ἄλλων
μὲ παρώτρυνε καὶ εἰς τῶν λοιπῶν ζακυνθίων πα-
ράδοσεων τὴν στιχοῦρησιν.

—«Νοικοκυρά μου σώπασε, τήραζε τὴ δουλειά σου·
Γιορτὴ κὴ ἂν εἶναι τίθᾳ ᾗ; Μὴν πλύνῃς ἡ ἀφεντιά σου.
—«Ὁθρῆα εἶσαι ἡ χριστιανή; Οὐ, χάσου, ἀφορεσμένη!
Ποιά χριστιανὴ ἀκούσθηκε ἡμέρ' Ἄϊ-Γιαννιῶ νὰ πλένῃ;
Κακόρκε, θὲ νὰ κολασθῇς, βαρεῖα θὰ κριματίσῃς,
Ποῦ τὴ γιορτὴ τοῦ χάρις τοῦ ζητᾷς νὰ μαγαρίσῃς
Ἀσόχρηστες τὴ Δημητροῦ, ποῦ ἡγῆς νὰ μὴν τὴ λυώσῃ.
Ποῦ ἐπρόπερσιν, σὰ σήμερα, τοῦ ἐμπῆκε νὰ ζυμώσῃ,
Καὶ τὰ καρβέλια, πῶψῃσε, καὶ εἶχε φυλαμένα,
Πάει καὶ τὰ βρέσκει ἐπειτα κάρβουνο γεναμένα;,
Καλὰ· ἐτοῦτο ποῦ μοῦ λὲς, ἐμὲ δὲ μὲ τρομάζει·
θὰ πλύνω, ναί! καὶ λόγου σου μὴ μπαίνῃς, μὴ σὲ γνοιάζῃ.
—«Σὰν πλύνῃς; ἔς τὸ κεφάλι σου τὸ κρῖμα, κακομοῖρα!
Ἐτοί κὴ ὁ Θεὸς σ' ἔχει, μωρὴ, τῶρ' ἀπὸ χρόνου χήρα.
Ἡ Παναγιώτα ἀχάραγο, δίχως καιρὸ νὰ χάσῃ,
Πλένει, καὶ ὅταν ὕσερα τὰ ροῦχα πάη νὰ μπᾶσῃ,
Τοῦ ἐφάνῃ ἕνας καλόγερος πῶς διάβηκε ὀμπρὸς αὐτῆς,
Ποῦ μὲ τὸ χέρι, φεύγωντας, τοῦ ἔδειχνε τὰ πανιά της.
Σιμῶνει, σκύφτει γιὰ νὰ ἰδῇ ἐκεῖ ποῦ εἶν' ἀπλωμένα·
Νὰν τ' ἀσηκώσῃ δὲν μπορεῖ.—ἦταν μαρμαρωμένα!
Καὶ ἀπὸ τότε ἔς τὸ Σκοπὸ, εἰς τὴ δεξιὰ μεριά του,
Τὰ βλέπεις ὅπου ἀσπρίζουνε, καὶ λέγονται πανιά του.
Λένε πῶς ἐμαρμάρωσε εἰς τὴ στιγμή κ' ἐκείνη,
Καὶ πῶς σὰν ἔρχεται ἡ γιορτὴ, ποῦ βάρθηκε νὰ πλύνῃ,
Τὴ νύχτ' ἀκούνε νὰ χτυπᾷ βαρεῖα τὸν κόπανό της·
Κὴ ἀνατριχιάζει κάθε μιὰ καὶ κάνει τὸ σταυρὸ της.

ΑΝΑΡ. ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ.

Ο ΤΥΦΛΟΣ

Τῷ ἀξιολύτῳ φίλῳ καὶ Ποιητῇ

Κ.φ ΑΝΔΡΕᾶ ΜΑΡΤΖΩΚΗ

Ἐλεῖμονεῖστε τὸν τυφλὸν,
Ποῦ ἔχει νεκρὸ τὸ χέρι,
Γιατὶ δὲ βλέπει ὁ δυστυχὴς,
Καὶ ἐτὶ ἐργασία δὲν ἔχει.

Ἐγὼ ἐγεννήθηκα τυφλὸς·
Τὴ φύσιν δὲ γνωρίζω,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΩΦΟΡΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
11534146.0042

Δὲ βλέπω ἀπὸ τὰ μάτια μου,
Ἄλλὰ συχνὰ δακρύζω.

Τῇ γῇ, τ' ἀστέρια δὲ θωρῶ,
Τὸν ἥλιο, τὸ φεγγάρι,
Μῆτε γνωρίζω ποῦ πατεῖ
Τὸ μαῦρο μου ποδάρι.

Στὰ μάτια ἐμὲ τοῦ δυστυχῆ,
Σκοτάδι, φῶς, εἶναι ἓνα,
Καὶ ὅσα 'ς τὸν κόσμον ὑπάρχουνε
Τὰ λέγω νεκρωμένα.

Αἰσθάνομαι ὅμως τῇ δροσιᾷ,
Ὅπου γλυκὰ μοῦ φέρει
Εἰς τὸ ἀχαμνὸ μου πρόσωπο,
Τὸ δροσισμένο ἀέρι.

Ἀκούω στ' αὐτιά μου τὴ λαλιά,
Ποῦ κάνουν τὰ πουλάκια,
Καὶ μοῦ ἀλαφρόνουν τῆς καρδιάς
Τὰ τρομερὰ φαρμάκια.

Αἰσθάνομαι 'στὴν ὄσφρησι
Τὴν εὐμορφὴν εὐωδία,
Ποῦ τ' ἀνθία χύνουνε γλυκᾶ
Ἐπὶ τὴ μαύρῃ μου καρδιά.

Ὅταν φωνοῦλα ἐσπλαχνικῇ
Ἀκούω ἀπὸ παρθένα,
Μοῦ φέρεται πῶς ἄγγελος
Ἦλθε σιμὰ εἰς ἐμένα.

Ἀκούω βρονταῖς ἀπὸ 'ψηλὰ
Μὲ ταραχὴ μεγάλη,
Κι' ὀλόγυρά μου ἀντιβοοῦν
Βροχαῖς, καὶ ἀνεμοζάλη.

Κλονίζονται τὰ γόνατα
Καὶ χάμου γονατίζω,
Καὶ μὲ τὸ νοῦ, καὶ τὴ ψυχὴ
Τῇ προσευχῇ μου ἀρχίζω.

Καὶ ὅταν ἀκούσω μουσικαῖς
Νομίζω ὅπως πετάω,
Καὶ ὅπως θὰ φύγω ἀπὸ τὴ γῇ
Στὸν οὐρανὸ νὰ πάω.

Ἀλλ' ἂν τὰ μάτια μου τυφλά,
Τυφλὸς δὲν εἶν' ὁ νοῦς μου,
Ὅπου μὲ κάνει νὰ θωρῶ
Κόσμους καὶ ἐγὼ 'δικούς μου.

Τῇ φύσι νὰ φαντάζωμαι
Πῶς στέκεται ἔμπροστά μου
Κι' ἔτσι ἀγροικῶ 'ς τὰ στήθια μου,
Νὰ μοῦ χτυπᾷ ἡ καρδιά μου.

25 Νοεμβρίου 1884.

ΕΛΙΣΑΒΕΤΙΟΣ ΜΑΡΤΙΝΕΓΚΟΣ.

Ἡ ΔΥΟ ΠΑΡΘΕΝΑΙΣ

Τῷ ΦΙΛῷ ΠΟΙΗΤῇ Κ. ΑΝΔΡΕᾷ ΜΑΡΤΖΟΚῇ.

Δύο παρθένας μίαν αὐγὴν ἦσαν καθισμέναις
Ἐπὶ τὸν ὄχθον ἐνὸς περιβολίου μὲ ἄνθη σολισμένας.
Ἡ μία ἦταν εὐμορφὴ, ὅσον ἄγγελος ὥραϊα.
Κι' ἡ ἄλλη ἦταν ἄσχημη καὶ λυπημένη νέα.
Προσεχτικὰ ταῖς 'κύταζα κ' ἐθαύμαζα τὴ φύσιν
Ποῦ ὅ,τι θέλει κάνει αὐτὴ 'ς τὴν ἄχαρὴν μας Κτίσιν.
Κι' ἐνῶ αὐτὸ ἐλογαρίαζα θωρῶ 'ποῦ ταῖς σημῶναι
Ἐνας φτωχὸς, γέρος τυφλὸς, καὶ εἰς αὐταῖς ἀπλώνει
Μὲ τὴ βοήθειαν ἐνὸς παιδιοῦ τὸ χέρι, κουρασμένος,
Ἀπάνου εἰς τὸ ἀδύνατον βραδί του ἀκουμπισμένος.
Ἐπὶ τὴ φαλακρὴν του κεφαλὴν ἀνάρια ριζομέναις
Ὀλόασπρες ἐφαίνοντο ἡ τρίχαις νεκρωμέναις,
Καὶ τὸν ἀγῶνα ἐδείχναν ποῦκαμαν μὲ τὰ χρόνια,
Εἰς τῆς ζωῆς τὴν ἀνοιξί, μὲ τ' ἄνθη μὲ τ' ἀηδόνια.
Μὲ χεῖλον ἄχνον καὶ ἀδύνατον φωνάζει—ἐλεημοσύνη,
Ἐλεημοσύνη εἰς τὸ φτωχόν, 'ποῦ νησικὸς θὰ μείνῃ—
Εἰς τὴ πονόπλασιν λαλιὰ τοῦ γέρου διακονίῃ.
Ἡ ἄσχημη ἀσκηώθηκε μὲ κόρης σεμνῆς χάρι,
Κι' ἀπῆλθε 'ς τὸ χέρι του τὸ ὑστερον λεπτὸ τῆς
Ἀντάμα μ' ἓνα δάκρυ καὶ μ' ἓνα στεναγμὸ τῆς.
Ἐπὶ τὴ σεβαστὴν αὐτὴν στιγμήν ἡ εὐμορφὴ ἐγελοῦσε,
Ἐπαίξε μὲ τ' ἄνθη τῆς καὶ 'γλυκοτραγουδοῦσε,
Κυττάζοντας τὸ κόρπον τῆς, ὅσον νὰ λεί μὲ τὸ νοῦ τῆς
Πῶς κλεῖ εἰς αὐτὰ τὸ θάνατον τοῦ δύστυχου ἐραστοῦ τῆς.
Τότες ἐγὼ ἐμίλησα 'ς τὴν ἄσχημὴν τὴν νέαν—
Ἄν κόρη δὲν εἴσ' εὐμορφῇ, ἀγγελικῇ καὶ ὥραϊα,
Εἶσαι κρυμμένος ἄγγελος 'ς ἄσχημὴν φορεσίαν,
Ποῦ τὴ φωτίζει ἡ Ἀρετὴ 'ὅσα θεῖα εὐμορφία.
Αὐτὰ τὰ λόγια ἀκούοντας ἡ εὐμορφὴ παρθένα,
Ἀνοιξε τὰ χεῖλα καὶ τὰς τὰς ῥοδοσμωμένας
Καὶ εἰχοντας 'περὶ τὴν στήθεσιν ἡμιθέαν
Μοῦ λέει— «Εἴν' ὅλα σκοτεινὰ ἔμπροσθ' ἡ εὐμορφίαν.
Ὁ Ἀπλάσιος ἐχάρισε 'ς αὐτὴν μεγάλην ἀξίαν
Νὰ ναι δοξαστὴν τ' οὐρανοῦ 'ς τῆς γῆς τὴν τρικυμίαν.

Εἶν' ἡ εἰκόνα τοῦ καλοῦ, τῆς ἰδίας τῆς ψυχῆς μας,
Γλυκεῖα χαρὰ 'ς τὴ νειώτη μας, 'ς τὴ δύσι τῆς ζωῆς μας.
Εἶναι παιγνίδι εὐχάριστο 'ς τὸ νέο, 'ποῦ τὴ λατρεύει,
Πετάει 'ψηλὰ 'σάν νικητὴς καὶ 'ς τ' ἄσρα τὴ γυρεύει.
'Ἡ Ἀρετ' εἶν' Αὐγερινὸς καὶ Ἥλιος ἡ εὐμορφία,
Κάνει μεγάλους τοὺς μικροὺς, κλεῖ τὴν Ἀθανασία.»

Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 4. Νοεμβρίου 1884.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΑΨΟΚΕΦΑΛΟΣ.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΣΜΥΡΝΗΝ.

(Αὐτοσχέδιον)

Α΄,

Σὲ ἀφίνω !... καὶ σ' ἀφίνω 'γεῖα φιλόξεν' ἀπρογιάλι
κι' ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς σ' ἀφίω 'γεῖα καὶ πάλι.

Γαλανομάτη μ' οὐρανέ, μὲ κόραις τὰ χρυσ' ἄστρα
μ' ὅσα ποῦ φεύγω δάκρυα ποτίξ' αὐτὴ τὴ γλάστρα

Ποτίξ, ῥίχνε μὲ μὰτριά τὰ ἄνθη τῆς δρόσιζέ τῆς
ποτέ τῆς νὰ μὴ μαραθῇ, νὰ μὴ βλαφθῇ ποτέ τῆς.

Βρόχε συχνά, γαλάζιε μου, νὰ μὴν φυλλορογήσῃ,
καὶ ζέσταινέ τὴν, Ἥλιε μου, νὰ μὴπως κινρινίσῃ.

Καὶ σὺ, πουλὶ μυριόλαλο, γιὰ 'μέν' ἀγρύπνα, 'δὲ τὴν,
καὶ μὲ τραγούδι 'λονυχτίς γιὰ μὲ νανοῦρίζε τὴν.

Φύσα, πνοὴ τοῦ Πλάστου μας σιγὰ, κι' ἀγκαλιάζε τὴν
κι' ἔλα κρυφὰ, στόμα γλυκὸ γιὰ μὲ καὶ φίλησέ τὴν.

Σιγὰ, σιγὰ, μὲ μαλακὰ φτερά, μὴ τὰ μαλλιά τῆς
τῆς τὰ χαλάσῃ, μὴ ντραπῇ καὶ χάσῃ τὴ θωρεῖά τῆς.

Φεύγω... γοργὰ φύσῃς !... Γιατί μὲ βιά μ' ἀποχωρίζεις ;
τί σοῦ 'φταίξα, κῦμα σκληρὸ, καὶ 'πίσω μὲ γυρίζεις ;

Γιατί μὲ σπρώχνεις μὲ ἀφρούς ; μὴ τύχη καὶ ζηλεύεις,
πῶς ἀγαπῶ κάλλι' ἀπὸ σὲ τὴν Σμύρνην ποῦ λατρεύεις ;

'Αγάπα, λοῦζε τὴν συχνά, μ' ἄφες μὲ νὰ πετάξω
ἀπὸ μακρὰ κἂν μὲ μὰτριά, καὶ δὲν θὰ στὴν πειράξω.

Καὶ τ' ἦταν ἓνα φίλημα νὰ μ' ἀφινες ἀκόμα
ζηλόφτονο, νὰ ἔδινε στὰ πόδια τῆς, στὸ χῶμα ;

Σ' ἀφίνω 'γεῖα, ἀπὸ μακρὰ ἀγαπητὸ περιγιάλι,
'γεῖα καὶ χαρά· δὲν ἔχω εὐχὴ γιὰ νὰ σ' ἀφήσω ἄλλη.

Τώρα χτυπᾶτε μὲ φωτιὰ κῦμα μαζὺ βαρεῖτε,
ἀδάρετα ἐγὼ ἀγαπῶ, μᾶς σεῖς θὰ κουρασθῇτε.

Ἐνα μὲ μέλλει καὶ γι' αὐτὸ συγνοκυτάζω 'πίσω,
' αὐτὴν ποῦ μᾶς ζηλέφατε θὰ ζήσω νὰ γυρίσω ;

Β΄.

Τὸ ἀπρογιάλι σβένεται Πά' ἡ Σμύρνη !!! μὰ ξανοίγω
ἐκεῖ... σ' ἓνα 'ψηλὸ βουνὸ μὲ ποῦ δακρύζει 'λίγο.

Μ' ἀφοῦ κι' ἡ πέτρα αἰσθάνεται τὸν πόνο τῆς καὶ κλαίει
ποῖα καρδιὰ σὰ χωρ.στῇ σὲ δάκρυα δὲν πλέει ;

Ἢαῖρε,, τοῦ πρώτου ποιητῆ πατρίδα καὶ μητέρα,
αὐτὸς πρωτόειδε τοὺς θεοὺς κι' ἐμίλησ' ἐδῶ πέρα.

Γι' αὐτὸν ἐστείλαν κι' οἱ θεοί, Σμύρνη μ' ὠραία χώρα,
κι' ἔκλεισαν μέσ' 'ς τοὺς κόρφους σου τόσα καὶ τόσα δῶρα.

Γεῖά σου ὠμορφιάς τὸ καύχημα, ἀνατολῆς καμάρι
'Βαγγέλιο τοῦ πολιτισμοῦ πῶχες ζωὴ καὶ χάρι.

Ἄν εἶν' γραφτὸ νὰ μὴ σὲ ἰδῶ στὴ γῇ σ' ἂν δὲν πατήσω,
μόνον τὰ μάτια μ' ἂν κλειστοῦν θὲ νὰ σὲ λησμονήσω.

Κ' ἐκεῖ 'πάνω τὸ μνημῆμά μου ἡ πλάκα μου θὰ γράφῃ,
πῶς πρώτη σὺ μοῦ δίδαξες αἰσθήματα καὶ πάθη.

Ναί, πρώτη σὺ, στὴ τέχνῃ μου, τὰ πρῶτα βήματά μου
τὰ στήριξες καὶ μῶβαλες καρδιὰ μέσ' τὴν καρδιὰ μου.

Συγχώρησέ με, Ζάκυνθος, ἀνθοστεμένη κόρη,
ἀλλήλως δὲν ξεπλερώνονται χάραις διπλαῖς ... Συγχώρει !

Σ' ἀφίνω 'γεῖα ἀργυρόφωτο τῆς Σμύρνης ἀπρογιάλι·
ἐλπίζω ἄλλη μὲν φορὰ πῶς θὰ σὲ 'δῶ καὶ πάλι.

Τώρα χτυπᾶτε μὲ φωτιὰ κῦμα, μαζὺ βαρεῖτε,
ἀδάρετα ἐγὼ ἀγαπῶ, μᾶς σεῖς θὰ κουρασθῇτε.

Στερνὴ ματιὰ, στερεὸ φιλὶ ἀπὸ μακρὰ σοῦ στέλνω
κι' ἓνα χαλῆκι, 'λίγο ἀφρὸ σφιχτὰ κοντὰ μου πέρνω.

(Ἀπηγγέλη ἐν Σμύρνῃ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κατὰ τὴν
εὐεργετικὴν τοῦ θιάσου παράστασιν ἐν τῷ θεάτρῳ
"Ἀπόλλων, τὴν 15 Νοεμβρίου 1884.)

Ἀθῆναι τῇ 19 Νοβρίου 1884.

Δ. ΤΑΒΟΥΛΑΡΗΣ.

Τῆς νύχτας ἡ ἀσπροφειγιά καὶ τῆς καρδιᾶς μου ὁ πόνος
μ' ἐπλάνεσαν, ἀγάπη μου, σὲ μέρη ἐρημωμένα
καὶ μέσ' σὲ τέτοια μοναξιά ἐπερπατοῦσα μόνος
μὲ μιὰν ἐλπίδα σ' τὴ καρδιὰ, μ' ἐν ὄνειρο-ἐσένα—

Μὰ σύγνεφα ποῦ διάβαιναν ὅλα τ' ἄστρια σβύνουν
χύνουν σκοτάδι γύρω μου, σκοτάδι 'ς τὴ θωριά μου
καθὼς τὰ μαῦρα μάτια σου καμμιὰ φορὰ μοῦ δίνουν
πικράδα μέσα 'ς τὴ χαρὰ καὶ δάκρυ 'ς τὴ καρδιὰ μου

—Ἀχ ! εἶπα τότε ἡ νυχτιά μὲ τὴ ματιὰ σου 'μοιάζει
ὥσάν τ' ἄστρια ὁ ἔρωτας τὴν ὄψι σου ἀλλάζει.

Ἐν Λευκάδι.

ΕΛΕΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΝΙΚΟΛ. ΙΩ. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

Ότε ὁ ἥλιος ἔδωκε κι' ὁ οὐρανὸς ὠχρία,
 Ότε ἡ ῥοδοδάκτυλος ἐπρόβαλλε αὐγήν,
 Ότε ὁ βορρᾶς ἔπνευσε καὶ ἦτο μεσημβρία,
 Τότε εἰς τὸ παράθυρον ἐρέμβάζεις ἐσύ!

Τοῦ παραθύρου κάτωθεν περιπατῶν ἡρέμα,
 Τὸ ἄσμα μου ἐτόνιζα μετὰ φαιδρᾶς φωνῆς,
 Κ' ἔσρεφον ἱκετευτικῶς δακρυρρόων τὸ βλέμμα,
 Ἐσύ μοι ἐμειδίας μετὰ χάριτος πολλῆς!

Πολλάκις μόνος διέβαινον ὅλος κατηφής,
 Τὴν κεφαλὴν μου ἔκλινα 'ς τὸ στήθος μου πικρῶς,
 Μὴ βλέπων 'ς τὸ παράθυρον οὐδὲ σκιὰν αὐτῆς,
 Ματαίως περιέμενα, μ' ἡπάτα φεῦ! σκληρῶς!

Ἄλλοτε πάλιν σ' ἔβλεπον νὰ μηδεῖαις μὲ χάριν,
 Τὰ ῥοδοχρόα χεῖλη σου φίλημα νὰ προσφέρουν,
 Οἱ μελανοὶ σου ὀφθαλμοὶ νὰ σρέφονται πρὸς ἄλλην·
 Σοφία! ναὶ τὸν ἔρωτα τὰ χεῖλη σου προφέρουν!!!

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Ἰανουαρίου 1885.

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ Δ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΑΚΗΣ.

ΠΟΙΟ ΑΠ' ΤΑ ΔΥΟ;

Πόσαις φοραῖς ποῦ κάθωμαι κοντὰ σου
 Καὶ μὲ κυττᾶς μ' ἕνα χαμόγελό σου,
 Νομίζω πῶς σ' ἐκείνη τῇ ματιᾷ σου
 Τὸν ἔρωτα μοῦ δείχνεις τὸν κρυφὸ σου!

Καὶ πόσαις φοραῖς πάλι, συφορά μου!
 Ἐνῶ χαμογελᾷς καὶ μὲ κυττάζεις,
 Νομίζω πῶς γελᾷς τὸν ἔρωτά μου
 Καὶ θέλεις τὴν καρδοῦλα μου νὰ σφάζεις!

Λυπήσου με καὶ πές μου, πές μου, ποῖο,
 Χρυσό μου, νὰ πιεῖψω ἀπὸ τὰ δύο;

Πόσαις φοραῖς μέσ' στὰ τρελλὰ παιχνίδια
 Ὁ δύσυχος ἐγὼ δὲν γελῶ μόνον,
 Σὺν νῆχῳ μέσ' τὰ στήθη μαῦρα φεῖδια,
 Κ' ἐπάνω σου τὰ μάτια μου κερφάνω!

Καὶ πόσαις φοραῖς πάλι σκοτεισμένος
 Σηκώνομαι καὶ φεύγω ἀπὸ κοντὰ σου.
 Μ' ἄλλαις γελῶ μακρυὰ σου καθισμένος,
 Σὺν νὰ μὴν ἀγαπῶ τὴν συντροφιά σου!

Μὰ τώρα δὲν ἡξεύρεις καὶ σὺ, ποῖο,
 Χρυσό μου νὰ πιεῖψης ἀπ' τὰ δύο;

Ἀθήνησι, 1885.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Σ. ΜΑΤΕΣΙΣ.

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ

ΜΕΣΑ 'ς τὸ Μάν τὸν παιδρὸν, 'ς τὴ γελαστὴ τὴ φύσιν
 Γιατὶ ὁ χάρος ὁ σκληρὸς τὸν Βίκτωρα ν' ἀρπάσῃ;
 Γιατὶ αὐτὸ τὸ λαμπερὸ ἀστέρι μας νὰ σβύσῃ

Μέσα 'ς τὸ Μάν ποῦ πολὺ μοσχολοοῦν τὰ ἄνθη
 Ὁ ποιητὴς ἀπέθανε καὶ πάει νὰ 'συχάσῃ!
 Ὡ κρῖμα! σῶμασάν κι' αὐτὸ νὰ μπῇ στῆς γῆς τὰ ἔαθνη.

Ὡ χάρε, χάρε ἄσπλαγχνε, δὲν εἶνε ἀμαρτία
 Τὸ δρέπανό σου, τὴ ζωὴ ἐκείνου νὰ στερήσῃ;
 Τὸν θάνατό σου, ὦ Οὐγκῶ, θρηνεῖ πᾶσα καρδία!

Ὅσα κι' ἂν εἶπω, Βίκτωρ μου, δὲν φθάνουν καὶ τ' ἀφίνω
 Ἡ Μοῦσα μου δὲν ἔμπορεῖ κι' αὐτὴ νὰ προχωρήσῃ
 Παύω λοιπόν, ἡμίθεε, καὶ πλείστα δάκρυα χύνω!

Μάιος 1885

Γ. ΜΑΓΓΙΩΡΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΕΙΣ ΟΥΓΚΩ

Θεῖος Οὐγκῶ ὦδ' ἐσιν, ὅς Γαλλίαν τὴν μεγαλὰυχον
 πᾶσαν ἐκόσμησεν καλλιπεῖ σοφίῃ
 οὗ χάριν ἐσησεν δῆμος μεγαλόπτολις αὐτὸν
 ἐνθάδε, καὶ τιμὰν ἀμφίπει δόξαν κτλ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΕΟΥΡΙΟΥ

ΕΙΣ ΒΡΥΣΙΝ

Πρὸς σέ μ' ἀρέσει ν' ἀρχωμαι
 Βρύσι καμαρωμένη
 Ν' ἀντλίζω τὸ νεράκι σου μὲ φύλλο
 Ἀσκινοκάρας. Πάντοτε
 Ἐνθούμιας μὲ δένει
 Τριγύρω ἐδῶ μὲ τὸν ἀρχαῖο φίλο.
 Τοῦτος ῥωμαντικότερος
 Ἐστοντας, ἀπὸ μένα
 Γιὰ τὴν ἐφεύρεσί σου ἐκαυχᾶτο!
 Σὲ δυὸ ντομὸς ἀνάμεσα
 Μὲ φύλλα πυκνωμένα
 Σφαλεῖς ἀπόσχιο κι' ἀπάερο δροσάτο.
 Συχνὰ ὅμως δὲν ἤθελα
 Τῆς κόρης τὸ λαγίγι
 Νὰ ξανοίγω, καθὼς καὶ τὸ κοπάδι,
 Ὅπου μὲ τὸ κουδούνισμα
 Ταράζουν τὴ γαλήνη
 Καὶ τοῦ λοιποῦ θὲ ν' ἀρχωμαι τὸ βράδυ.

Γ. Τ. Β.

Ο ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ ΜΟΥ

Νέος κατατεθλιμμένος
 Θεωρῶ τὸν οὐρανὸν
 καὶ ὁ νοῦς μου εἰς τὸ χάος
 βραδυτρέχων προχωρεῖ.
 Μένω παραπονεμένος
 καὶ τὴν κεφαλὴν κινῶν
 σκέπτομ' ἡσυχεὶ καὶ πρᾶως
 διατί μὲ τιμωρεῖ

Ἡ σκληρὰ μου εἰμαρμένη;

Διατί φεῦ συνωμῶσαν
 εἰς τὰ τόσα μου δεινὰ
 πάντα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ
 κι' ἡ ἀγάπη κι' ἡ φιλία
 Καὶ τὴν νειότ' ἐθανατώσαν
 τῆς ζωῆς μου ταπεινὰ
 περιφρονημένα οὕτω
 ἄχ! ζωὴ μου παναθλία.

Διατί νὰ ἐπιμένῃ;

Ὡς ἀκόμα κι' ἡ φιλία
 τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς
 εἰς τοὺς δυστυχεῖς τὴν δίδει
 πρὸς μικρὰν παρηγορίαν
 Μ' ἐγκατέλιπ' ἐν ἀθλία
 ὁρᾷ, ὅτ' εἶμαι κουφὸς
 μ' ἀποφεύγει κι' ἀποδίδει
 ἔλεος μὲ ἀπορίαν

Ἵπομονή φεῦ! τί νὰ γείνη!

Φεῦ! ἀπηύδησα ἐλπίζων
 εὐτυχίαν τὴν σκληρὰν
 τὸν αἰώνιον λιμένα
 τῆς εἰρήνης νῦν ποθῶ
 Καὶ θὰ ἴδω χαιρετίζων
 τὴν ἡμέραν τὴν λαμπρὰν
 τὴν ζωὴν... δὲν θ' ἀσπασθῶ;

Ναὶ ὁ θάνατος μ' ἡδύνει!

Φιλιατρὰ 1. Μαΐου.

ΙΒΥΚΟΣ.

Ἡ ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΜΟΥ

Ἐκεῖος ποῦ ἀκούει, καὶ τὴ δροσιὰ ποῦ εἶναι
 Εἶρει τὰ βάσανά μου καὶ βογκάει.

(Σολωμός)

ΝΥΚΤΙΑ, τὸ γλυκοχάραμα, νύκτα κ' αὐγὴ, τὸ βράδυ,
 καὶ εἰς ἓνα κακοροϊζικο τὸ πᾶν εἶνε σκοτάδι.

Νύκτα γιομάτη σύγνεφα, νύκτα δυστυχημένη,
 ἡμέρα ποῦ γεννήθηκα μαύρη σκοτινιασμένη.

Θὰ σκουζε τὸ στριγκλόπουλο γιατί ὡς κι' αὐτὸ ἐλυπεῖτο
 ἐκεῖνον ποῦ γεννιότουνα καὶ θὰ παραπονεῖτο,

Στὴ φύσι πῶδινε στὸ φῶς πλάσμα δυστυχημένο,
 γιατί ἐκεῖ ἐμάντευε τὴ τύχη μου, τὸ καῦμένο.

Σ' εὐχαριστῶ πουλάκι μου, πουλί μου μισημένο,
 σὺ πρῶτο δάκρυα ἔχυσες γιὰ μένα τὸ καῦμένο.

Νὰ γνῶρίζα τ' ἄστέρι μου! θὲ νᾶταν πανιασμένο,
 τὴν ὥρα ποῦ γεννιόμουνα γιατί ἦτο πικραμένο

Πῶς εἰς τὸν κόσμο ἐρχότουνα πλάσμα δυστυχημένο,
 ἄχαρο, κακοροϊζικο, μαυροδάκρυαμένο.

Δὲν ἔσφαλε τ' ἄστέρι μου, οὔτε τὸ ἔρρο πουλί μου,
 ἐμάντεψαν τὰ βάσανα πὸ βρήκα στὴ ζωὴ μου.

Ἄλλὰ δὲν ἀπελπίζομαι· ἔχω παρηγορία,
γιατί δύο ἀγγέλους ἔστειλα στή παντοδυναμία,

Σ' ἐκείνον ποῦ σ' ὁ Γολγοθᾶ μ' εὐσπλαγχνικὸ τὸ βλέμμα,
ἠθέλησε καὶ ἔχυσε γιὰ μᾶς τὸ Θεῖο του Αἷμα.

Θὰ μεσιτέψουν βέβαια νὰ παύσουν τὰ δεινά μου
γιατί γιὰ κάμποσο καιρὸ τ' εἶχα στήν ἀγκαλιά μου.

***

ΤΟ ΣΤΗΘΟΣ ΤΗΣ

Τῷ ΦΙΛῷ ΔΙΟΝΥΣΙῳ Δ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛῳ

Διέβαινε πλησίον μας.

Ἡ γαλλονὴ της, φῶς θαμβοῦν, διέλυε τὸ σκότος,

Σιγῶμεν καὶ οἱ δύο μας. . .

Ὁ φίλος μου—ἀνέρας—λύει τὴν γλῶσσαν πρώτος:

—«Ἀκόμη τὰ συνήθη της

Δὲν ἄφησ' ἡ καρδιά σου; Ἀκόμη τὴν λατρεύεις;

Τὶ κρύπτει εἰς τὰ σήθη της

Τὰ μῶλις ἐξοχούμενα; ἔ, φίλε, δὲν μαντεύεις;»

Ἐνόησα τὸ σκῶμμά του! . . .

Τὸ πάθος μου διέσυρεν ἡ γλῶσσά του δρυμεῖα

Ὡς καὶ τὸ εἶρον ὄμμα του. . . .

Μόνον ἐμὲ δὲν με νοεῖ καρδιά οὔτε μία!

Γελάσας τῷ ἀπήντησα:

—«Τὶ κρύπτει εἰς τὰ σήθη της; Ναι, χθὲς δὲν ἦσαν

Τὸν ἔρωτα συνήντησα [κοῖλα.

Καὶ μ' εἶπεν ὅτι ἔχασε δύο ἀφρώδη μῆλα.

Καθὼς καὶ τὴν καρδίαν μου,

Ἐκείνη τῷ τὰ ἔκλειψε... τὸ ἐννοεῖ καθεὶς!

Ὡ, εἰς τὴν ἐξουσίαν μου

Ἄς εἶχον ὅ,τι ἐκρυψεν... ἄς ἤμην ὁ κλαπεῖς!»

Ἐν Ζακύνθῳ Ἰούnius 1885.

Πρ. Δ. Ξεγόπουλος

ΤΑ ΧΑΛΙΚΑΚΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

1

Ἀγάλια ἀγάλια ἔρχεται τὸ κύμα 'ς' ἀκρογιάλι
Μὲ λίγο ἀφρὸ γιὰ σόλισμα, μὲ χίλια παιχιδάκια,
Σκορπιέται, φεύγει, ἔρχεται, ξαναγυρίζει πάλι
Κι' ὅλο φιλεῖ τῆς ἀμμουδιάς τὰ μύρια χαλικάκια.

Καθ' ἓνα κύμα ποῦρχεται φιλεῖ τῆς γῆς νὰ πάρῃ
Σκορπᾷ 'στὰ χαλικάκια της ὀλίγη εὐμορφάδα
Κι' ἔτσι αὐτὰ σωρίζονται 'στὴν ἀμμουδιά μὲ χάρι
Καὶ δείχνουν ἀξετίμητη σὲ χρώματα λαμπράδα.

Περίσσια ἔχουν χρώματα, περίσσια ἔχουν κάλλη
Καὶ τὰ φορεῖ 'περίφανο μ' ἀσύγκριτα σολίδια
Τὰκρογιάλι.

—Ψεύτρα ὡμορφιά ποῦ ἔκλειγε τὸ κύμα σὸ φιλεῖ του,
Σὰν ἦρθε καὶ τὸ χάρισε μ' ἐρωτικά παιγνίδια
Εἰς τὴ γῆ του!

2

'Στὴν ἀμμουδιά μαζεύθηκαν θεότρελλα παιδάκια·
Γιορτιάζουνε τὴ νειότη τους, γελοῦν, πηδοῦνε, τρέχουν,
Μὰ κάπου κάπου ἔρχονται κρυφὰ τὰ κυματάκια
Καὶ μὲ ἀφρὸ κατὰλευκο τὰ φθάνουν καὶ τὰ βρέχουν.

Τέτοια γιορτὴ χαρούμενη νὰ μὴ σβυσθῇ γυρεύουν
Ἀπὸ τὸ παιδικήσιο τους, μὰ καὶ σοφὸ κεφάλι
Κι' ἀρχίσαν γιὰ μνημόσυνα μὲ τρέλλαις νὰ μαζεύουν
Ἀπ' τὰ χαλίκια ποῦλαμπαν κι' ἀσράφταν 'ς' ἀκρογιάλι.

. . . Ποῦν' τὰ περίσσια χρώματα, τὰ κάλλη τους ποῦν' ἄναι;
Ποῦ ν' ἄναι ὅσα εἶχανε 'στὴν ἀμμουδιά σολίδια;
Στεγνώσανε καὶ πᾶνε!

—Ψεύτρα ὡμορφιά αἰώνια! καὶ τὰ καλὰ τοῦ κόσμου
Τὰ βλέπω 'λίγο λάμπουνε καὶ σβύνουνε τὰ ἴδια
Καὶ χάνοντ' ἀπ' ἐμπρός μου!

Ἐν Πάτραις, 1884.

ΠΕΡ. Γ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ
Παράρτημα ΚΥΨΕΛΗΣ 7.ον